

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 326/09-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., V., zastúpenej advokátkou JUDr. O. S., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 18/04 a jeho rozhodnutiami z 23. februára 2009 a 26. februára 2009 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cob/46/2009 a sp. zn. 26 Cob/47/2009 a jeho rozhodnutiami z 28. mája 2009 a 29. mája 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2009 doručená sťažnosť M. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala

porušenie svojho základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 18/04 a jeho rozhodnutiami z 23. februára 2009 a 26. februára 2009 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cob/46/2009 a sp. zn. 26 Cob/47/2009 a jeho rozhodnutiami z 28. mája 2009 a 29. mája 2009.

2. Zo sťažnosti vyplynulo, že:

„... nálezom Ústavného súdu... sp. zn. II. ÚS 216/04-32 zo dňa 5. 1. 2005 bolo vyslovené, že... Základné právo M. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... postupom Okresného súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 18/04... porušené bolo... Okresnému súdu... prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 18/04 konal bez zbytočných prietáhov...

Napriek uvedenému príkazu Ústavného súdu... konať bez zbytočných prietáhov prvostupňový súd v konaní... sp. zn. 9 C 18/04 vyniesol rozsudok iba dňa 23. 2. 2009 to teda znamená, že konanie... trvalo na prvej stupni 12 rokov 7 mesiacov a 8 dní...

Predlžovanie súdneho konania vyhovoval žalovanému v 1/ a 2/ rade, čím súd prestával byť nestranným, pretože takto dostával na stranu jedného z účastníkov súdneho konania.

Z dôvodu prietáhov a nespravodlivého súdneho konania podám sťažnosť pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle ustanovení čl. 48 ods. 2 Ústavy..., pre porušenie rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy... ako aj Dohovoru...

Okresný súd... rozsudkom... zo dňa 23. 2. 2009 zamietol žalobu žalobcu M. Š. ... proti žalovaným... B., s. r. o... Mesto N. ... o zaplatenie 21.213,43 EUR s príslušenstvom...

rozsudok Okresného súdu... bol vyhlásený iba dňa 23. 2. 2009 a dňa 26. 2. 2009 vydané doplnňovacie uznesenie proti ktorým sťažovateľka podala odvolanie v zákonom

stanovenej lehote. V odvolaniach sťažovateľka popísala fakty, ktoré sú rozpísané v tejto sťažnosti...

Krajský súd... svojim rozsudkom č. 26 Cob/46/2009-468 zo dňa 28. 5. 2009 potvrdil rozsudok Okresného súdu... č. k. 9C 18/2004-406 zo dňa 23. 2. 2009, ako aj svojim uznesením č. k. 26Cob/47/2009-476 zo dňa 29. 5. 2009 doplnovacie uznesenie č. Okresného súdu... č. k. 18/2004-407 zo dňa 26. 2. 2009...

Rozsudok Krajského súdu... spolu s uznesením Krajského súdu... boli doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky dňa 29. 7. 2009 prostredníctvom Okresného súdu...

Odvolacie konanie prebiehalo veľmi rýchlo, ale odvolací súd nezistil spoľahlivo skutkový stav, a svoje rozhodnutie opieral o skutočnosti o ktorých rozhodol prvostupňový súd... pred deväťatimi rokmi - diametrálne odlišne.“.

3. Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhla ústavnému súdu, aby vo veci nálezom takto rozhodol:

„právo na - spravodlivé súdne konanie bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2

- právo na rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy... ako aj Dohovor..., podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom... postupom Okresného súdu... v konaní 9 C 18/04 ako aj v odvolacom konaní na Krajskom súde... sp. zn. 26Cob/46/2009, a konaní 26 Cob/47/2009 porušené bolo a zrušil

- rozsudok Krajského súdu... č. 26 Cob/46/2009-468 zo dňa 28. 5. 2009 ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu... č. k. 9 C 18/2004-406 zo dňa 23. 2. 2009,

- uznesenie krajského súdu... č. k. 26 Cob/47/2009-476 zo dňa 29. 5. 2009, ktorým potvrdil doplnovacie uznesenie č. Okresného súdu... č. k. 18/2004-407 zo dňa 26. 2. 2009, uznesenie č. Okresného súdu... č. k. 18/2004-407 zo dňa 26. 2. 2009...

priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 170 000 Eur..

Žiadam priznať aj náhradu trov konania.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že obsah sťažnosti a jej petit vykazuje znaky zmätočnosti (bod 2 a 3), a to napriek tomu, že sťažovateľku v konaní pred ústavným

súdom zastupovala kvalifikovaná právna zástupkyňa. Ústavný súd už vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 155/07 uviedol, že „v sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).“ Napriek uvedenej zmätočnosti (bod 2 a 3) ústavný súd ustálil, že sťažovateľka namieta jednak prierahy (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 9 C 18/04 (i) a jednak ne/spravodlivosť (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a ne/rovnosť účastníkov v súvislosti s označenými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu (ii).

7. V súvislosti s bodom 6(i) ústavný súd poukazuje na ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03). Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

8. Pokiaľ potom sťažovateľka namietala porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 18/2004, treba uviesť, že táto časť sťažnosti bola podaná oneskorene, teda po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. Na okresnom súde bolo napadnuté konanie ukončené rozsudkom vo veci samej z 23. februára 2009, pričom sťažovateľka sa o prípadných prierahoch v konaní pred okresným súdom mohla dozvedieť najneskôr doručením tohto rozhodnutia. Sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu

podala odvolanie 6. marca 2009, keď nepochybne mala vedomosť o vecnom rozhodnutí okresného súdu, a sťažnosť doručila ústavnému súdu 28. septembra 2009. V okolnostiach danej veci sťažnosť na prietahy v konaní okresnému súdu bolo možné podať v dvojmesačnej lehote počítanej od ukončenia veci okresným súdom, resp. od doručenia tohto rozhodnutia sťažovateľke, k čomu však nedošlo, preto bola táto časť sťažnosti podaná oneskorene.

9. V tejto súvislosti ústavný súd už iba pripomína, že okresný súd (ale aj krajský súd) v čase podania sťažnosti už nemohli právne relevantným konaním spôsobovať sťažovateľke zbytočné prietahy v predmetných konaniach, pretože konania na oboch stupňoch súdov sú právoplatne skončené.

10. Navyše k zbytočným prietahom v konaní pred krajským súdom nemohlo dôjsť, lebo krajský súd prevzal súdny spis na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky 2. apríla 2009 a okresnému súdu ho vrátil spolu aj s rozhodnutím o odvolaní 15. júla 2009. Samotná dĺžka konania viac ako 3 mesiace pred krajským súdom neumožňuje prijať záver, že k prietahom došlo. Túto skutočnosť potvrdzuje aj sťažovateľka v sťažnosti, keď uvádza, že *„odvolacie konanie prebehlo veľmi rýchlo.“*, v dôsledku ktorého tvrdenia prietahy v konaní pred krajským súdom podľa samotnej sťažnosti a sťažovateľky ani neboli v hre.

11. V súvislosti s bodom 6(ii) sťažovateľka v sťažnosti žiadala, aby ústavný súd zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 18/04-406 z 23. februára 2009, ktorým zamietol jej žalobný návrh na úhradu ušlého zisku, a to z dôvodu *„predlžovania súdneho konania a vyhovoval žalovanému v 1. a 2. rade, čím súd prestal byť nestranným, pretože takto dostával na stranu jedného z účastníkov súdneho konania“*. Sťažovateľka taktiež žiada, aby ústavný súd zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 9 C 18/04-407 z 26. februára 2009, ktorým jej uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu trovy štátu – znaleckého dokazovania. Obdobne sťažovateľka žiada zrušiť rozsudok krajského súdu sp. zn. 26 Cob/46/2009 z 28. mája 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 18/04-406 z 23. februára 2009 z dôvodu, že *„odvolací súd nezistil spoľahlivo skutkový stav“*, a tiež žiada zrušiť uznesenie krajského súdu sp. zn. 26 Cob/46/2009 z 29. mája 2009, ktorým bolo

potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 9 C 18/04-407 z 26. februára 2009.

12. Ústavný súd v súvislosti s namietanou vecnou stránkou rozsudku a uznesenia okresného súdu musel sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci, pretože proti rozsudku a uzneseniu okresného súdu bolo možné podať odvolanie, čo sťažovateľka aj využila, keď 6. marca 2009 podala odvolanie proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 18/04-406 a 13. marca 2009 podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 9 C 18/04-407.

13. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie označených práv rozhodnutiami krajského súdu, ústavný súd už viackrát uviedol, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03). Ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

14. Podľa názoru ústavného súdu uvedené rozhodnutia krajského súdu (ale ani okresného) z dôvodu vytýkaného porušovania označených práv nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky vec prerokoval a meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. 26 Cob/46/2009 z 28. mája 2009 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Krajský súd svoje

rozhodnutie po uvedení odôvodnenia prvostupňového súdu odôvodnil tým, že: „... Proti... rozsudku podala žalobkyňa... odvolanie. Argumentovala tým, že podľa bodu 3. dohody o prenájme nebytových priestorov... sa prenajíateľ zaviazal odovzdať predmetné nebytové priestory nájomcovi v stave spôsobilom k dohodnutému a nerušenému užívaniu za účelom poskytovania reštauračných služieb... žalovaní túto povinnosť porušili... nedostatky neodstránili a tak svojou nečinnosťou a neskôr nedovolením napojiť sociálne zariadenie na mestskú kanalizáciu, zabránili prevádzkovaniu reštauračného zariadenia..., čím žalobkyni spôsobili škodu. Žalobkyňa preto mohla denný bar prevádzkovať iba 8 hodín denne a vznikla jej škoda na ušlom zisku za roky 1994 a 1995 podľa znaleckého posudku vo výške 634.075,84 Sk.

Na základe uvedeného... žalobkyňa... žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

K odvolaniu sa... vyjadril žalovaný v 1. rade... Žalobkyňa opomenula, že účel nájmu vyplýva z § 3 ods. 2 zákona č. 116/1990 Zb., podľa ktorého sa nebytové priestory prenajímajú na účely, na ktoré sú stavebne určené. Tento účel bol daný dávno pred vydražením prevádzkovej jednotky žalobkyňou a prenajíateľ mal povinnosť poňať ho i do nájomnej zmluvy so žalobkyňou... Žalobkyňa potrebné stavebné úpravy na odstránenie nedostatkov (vykonanie ktorých jej bolo uložené rozhodnutím štátneho orgánu) vykonala i bez súhlasu žalovaného v 1. rade a o jeho udelenie žiadala až dodatočne. Žalovaný v 1. rade žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Krajský súd... dospel k záveru, že mu nie je možné vyhovieť.

Z vykonaného dokazovania vyplýva a medzi účastníkmi nebolo ani sporné, že žalobkyňa predmetné nebytové priestory užívala na základe Dohody... zo dňa 21. 2. 1992. Touto zmluvou prenajíateľ B... prenajal žalobkyni ako nájomkyni nebytové priestory nachádzajúce sa na adrese..., pozostávajúce zo 7 miestností na ploche 299,78 m². Podľa bodu 3. zmluvy sa prenajíateľ zaviazal nájomkyni odovzdať predmetné nebytové priestory v stave spôsobilom k dohodnutému a nerušenému užívaniu, za účelom poskytovania reštauračných služieb. V zmluve sa strany okrem iného dohodli i na výške nájomného a jeho splatnosti a na trvaní nájmu do 6. 12. 1996. Podľa bodu 10. tejto zmluvy je možné ju zo strany prenajíateľa vypovedať v 1 mesačnej výpovednej lehote v prípade porušenia dohodnutého spôsobu užívania a úhrady nájomného. Ktorákoľvek zo zmluvných strán bez

udania dôvodu môže od zmluvy odstúpiť za použitia mesačnej výpovednej lehoty, ktorá začne plynúť prvý deň nasledujúceho mesiaca po doručení výpovede.

Z výpovede predmetnej dohody o prenájme nebytových priestorov zo dňa 31. 10. 1994 vyplýva, že prenajímateľ podľa bodu 10. dohodu vypovedal s jednomesačnou výpovednou lehotou z dôvodu existencie dlhu žalobkyne na nájomnom vo výške 249.851,- Sk. Prevzatie tejto výpovede žalobkyňa potvrdila odtlačkom svojej pečiatky a pripojením podpisu.“

Následne odcitoval na vec sa vzťahujúce zákonné ustanovenia a uviedol, že „Medzi účastníkmi nebolo sporné, že výpovedný dôvod podľa § 9 ods. 2 písm. b/ zákona č. 116/1990 Zb. spočívajúci vo viac ako mesačnom omeškaní s platením nájomného bol daný, preto odvolací súd dospel k právnemu záveru, že predmetný nájom skončil uplynutím dohodnutej 1-mesačnej výpovednej lehoty dňom 1. 12. 1994. Po uvedenej dobe preto už nájomný vzťah založený zmluvou zo dňa 21. 2. 1992 netrval a žalobkyňa sa preto nemôže úspešne dovolávať náhrady škody za porušovanie povinností z neho vyplývajúcich za obdobie po jeho skončení.

Žalobkyňa sa však domáha náhrady škody i za obdobie roka 1994, počas ktorého ešte predmetný nájom do 31. 11. 1994 (vrátane) trval. Žalobkyňa tvrdí, že prenajímateľ porušil svoju zmluvnú povinnosť odovzdať jej predmetné nebytové priestory v stave spôsobilom na dohovorené užívanie (poskytovanie reštauračných služieb), keďže nemali samostatné toalety oddelené podľa pohlavia. Porušenie tejto povinnosti malo viesť k situácii, že mohla reštauračné služby poskytovať iba v 8-hodinovom dennom režime a nie v ňou želanom 16-hodinovom, čím jej žalovaní spôsobili škodu vo forme ušlého zisku. Z vykonaného dokazovania však nevyplýva, že uvedený nedostatok mal priamy vplyv na skrátenie dennej prevádzkovej doby Espresso zo 16 na 8 hodín. Z rozhodnutia Obvodného úradu... zo dňa 12. 5. 1992 takéto obmedzenie nevyplýva, vyplýva z neho iba záväzný pokyn uvedený na odstránenie uvedeného nedostatku do 1. 1. 1995. Odvolací súd pre úplnosť opakuje, že k uvedenému dňu už nájom predmetných nebytových priestorov za účelom prevádzkovania reštauračných služieb netrval, pretože skončil výpoveďou prenajímateľa za vyššie uvedeníých okolností.

Odvolaací súd preto konštatuje, že žalobkyňa nepreukázala také porušenie právnej povinnosti prenajímateľom nebytových priestorov, ktoré by malo za následok vznik ňou tvrdenej škody vo forme ušlého zisku, nepreukázala preto evidentne príčinnú súvislosť medzi prípadným porušením povinností prenajímateľa, vyplývajúcej okrem zmluvy i z ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. a tým, že jej obmedzením prevádzkovej doby vznikla škoda vo forme ušlého zisku. Je tiež potrebné uviesť, že z vykonaného dokazovania možno dospieť iba k takému záveru, že žalobkyňa právneho predchodcu žalovaného v 1. rade o odstránenie predmetného nedostatku požiadala až listom zo dňa 1. 3. 1995, jeho skoršie oznámenie zo žiadneho žalobkyňou produkovaného dôkazu nevyplýva. Žalobkyňa pritom mala povinnosť tak urobiť v zmysle § 5 ods. 4 zákona č. 116/1990 Zb. bez zbytočného odkladu.

Odvolaací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny vo výroku podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil, i keď z právnych dôvodov odlišných od dôvodov, ktoré viedli súd prvého stupňa k zamietnutiu žaloby. “

15. Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností súvisiacich s namietanou vecnou stránkou namietaného rozsudku krajského súdu, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 3 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľka neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení týchto základných práv. K vykonaniu dôkazov sa sťažovateľka mala možnosť v konaní pred okresným súdom a krajským súdom vyjadriť za tých istých podmienok, ako druhý účastník konania. Ústavný súd preto nevidí v tvrdeniach sťažovateľky žiadnu takú okolnosť alebo dôvod, pre ktorý by sa mala sťažovateľka dostať do podstatne nevýhodnejšej situácie, v ktorej sú/boli žalovaní.

16. Preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Rovnaké závery, vychádzajúc z už uvedeného, platia aj čo sa týka namietaného uznesenia sp. zn. 26 Cob 47/2009 z 29. mája 2009, ktorým krajský súd potvrdil

prvostupňové uznesenie o povinnosti sťažovateľky – ako neúspešnej účastníčky konania – uhradiť trovy štátu (znaleckého dokazovania). Túto časť sťažnosti ústavný súd tak isto odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v sťažnosti uplatňovaným nárokmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2009